

Toch thuis.

klein afgewerkt stumpertje, kropte haar een brok in de keel.

„Nou blijft ze bij me,” besloot ze vast; zóó voelde ze 't als d'r plicht nu.

Onderwijl kwam het oudje bij. Zoodra ze het vreemde gezicht zag, probeerde ze op te staan.

„Blijven liggen, niet opstaan, oudje,” beval buurvrouw met iets van een dokter in d'r stem. Toen tegen Aal:

„Het goed wat los, dan krijgt ze lucht.”
Dat prikkelde het oudje.

„'t Is al over,” zei ze zacht, terwijl ze met d'r blauwzwart beaderde magere hand zoekerigtastend over d'r voorhoofd streek en d'r haren in orde trachtte te brengen.

„Wat maken jullie een drukte, Aal, 't is al over.”

„Zakt 't heusch wat, moeder?” vroeg Aal blij.

Maar de buurvrouw zou 't eigenzinnig oudje eens even genezen.

„Mot je nou nog ondankbaar zijn. As ik je dochter was, bleef ie bij me voor altijd, zoo vast as een huis. 't Is geen doen zoo.”

„Maar jij ben gelukkig mijn dochter niet,” antwoordde ze, prikkelbaar door al die soeza, die er suf maakte.

Aal lachte even, maar buurvrouw was geraakt.

„Wat een nijdig krengetje,” zei ze, „daar bestee je nou je lieve tijd an. 't Beste hoor! Val voor mijn part zes maal van je stokkie. Mij krijg-ie d'r nie meer bij,” en meteen liep ze weg en sloeg de buitendeur met een nijdigen smak dicht.

„Je ben ook niet op je mondje gevallen,” lachte Aal. „Nou an haar is 't goed besteed. Ze heeft de broek an. D'r man zit in zijn rats, as ze begint.”

Maar 't oudje voelde zich te ellendig om verder te praten. Willoos liet ze zich vóór in den stoel van Aai, d'r schoonzoon, zetten. Toen ze weer wat op streek was, ging Aal naar de keuken om de gordijnen uit het sop te wasschen.

„Wat ben 'k begonnen, wat ben 'k begonnen,” dacht het oudje. Nou had Aal alles gezien. Nou kon ze niet meer zeggen, dat 't wel gaan zou alleen. Nou kon ze niet meer weigeren. Was ze maar niet gegaan.

Hé, wat akelig was ze. Ze voelde zich zoo week en mat, doezelig.

Daar stommelden en klostten de kinderen de trap op. 't Was twaalf uur.

„St, st,” hoorde ze Aal roepen, „st, opoe is er, ze is ziek. Niet naar voor gaan.”

„Moedèr,” dreinde Neel, „Piet heeft me zoo op me kop geslagen.”

„En zij heeft me gepest, dat ongeluk.”

„Stil, hou jullie je bekken. Die ouwe ziel zit voor, ze is gevallen en van d'r stokkie geweest.”

Toen drongen ze nieuwsgierig naar binnen, liepen naar de voorkamer.

„Bè je ziek, opoe?”

„Heb ie wat voor ons?”

„Blijf ie eten, fijn, dan krijgen we vleesch, hé opoe?”

„Ben u gevallen? Moeder zeit, dat u van je zelve gewees ben.”

„Dag Neel, dag Piet, dag Ger, dat Aai,” groette opoe vriendelijk, „hoe vinden jullie dat nou, dat opoe d'r is?”

Ze gaven geen antwoord, drongen om d'r heen, kropen op d'r schoot, voelden naar d'r zak, of er wat in zat. 't Oudje werd misselijk van 't gepluk en gemier.

„Ga jullie maar zoolang bij je moeder in de keuken. 'k Ben nie goed, 'k heb erge hoofdpijn. Strak krijg ie wat van opoe, hoor.”

Maar ze bleven, keken niet eens op en begonnen met gekijf en geschreeuw om de suiker uit opoe's kopje te vechten.

„Ga nou zoolang heen. Strak krijg ie allemaal een cent om te versnoepen. Toe, Piet, neem ze mee.”

Ze zou zóó weer van d'r stoel gaan, voelde ze.

„Nee,” bitste Piet met een nijdigen scheukshok, „jij ben de baas hier niet. Vader is de baas en moeder. We maggen altijd in de kamer.”

„Ger niet doen, doe 't nou niet,” smeekte ze aan Ger, die krijschende Neel bij d'r haren had om de suiker.

Ze pakte hem bij den arm om hem bij zich te vleien en te bedaren.

„Moedèèèèèr!” blerde Ger, „opoe knijp me!” en hij liep naar de keuken.

Neel likte gulzig de suiker op.

„Aal?” riep opoe wanhopig, „'k wou maar